

SECOND CLASS POSTAGE PAID
AT CHESTER, PENNSYLVANIA

PRINTED IN CANADA
Winnipeg 3, Manitoba

**

Акорди Срібної Землі. Збірник віршів з-поза Залізної заслони. Торонто, Канада. Видавництво Християнської Місії. Передмова д-ра К. Костева. 70 стор.

**

Іларіон Тарасюк. Свята Земля. Подорожні записки паломника. Видання видавництва "Дорога Правди", сторінок 232, з багатьма ілюстраціями. Книжка видрукувана на доброму папері, ціна \$3.75, в твердій полотняній оправі \$6.00. Книжку виписувати по адресі:

Doroha Prawdy, P. O. Box 3, Station D,
Toronto 9, Ont. Canada.

ЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАСЛОНОЮ

(Вістки звідти)

В Україні та в цілому Советському Союзі — новітній тюрмі народів — не тільки не вгавають, а ще сильніше шаліють гонення християн і переслідування за віру із кожним днем посилюються. Здичавілі активісти КГБ тортурують невинних людей, правдивих послідовників Євангелії Христової. Моліться за гонену Церкву Христову!

● **Рівне.** — Тут опльомбовано молитовний дім Євангельських Християн Баптистів із загрозою його конфіскації. Віруючі позбавлені можливостей задовольняти свої релігійні потреби, їх постійно турбує міліція й КГБ викликами на допити, накладають на них "штрафи", влаштовують облави і знущаються над особистими переконаннями цих чесних людей.

● **Дніпропетровське.** — Молитовні Богослуження тут цілком не можливо влаштувати через постійні налети органів влади; представники влади влаштовують облави і побиття на віруючих. Такі облави влаштовано також у Кривому Розі, Києві, Бресті, Гомелі, Ростові та в багатьох інших містах.

● **Новосібірськ.** — У Марії Самсонової, яка у 1965 році за тяжко запрацьовані гроші купила

дім при Поселковому переулку, число 20-а, і заплатила за нього 3500 рублів, "народним" судом Новосибірської області відібрано від неї її власний дім тільки за те, що вона дозволила віруючим відбувати в ньому релігійні зібрання. Цю відомість подаємо за копією постанови суду з дня 6 червня 1970 року за підписом "народного" судді Ільєва і секретаря Горбунцова.

● У в'язницях і кацетах СРСР в'язні за Слово Боже і за свідчення Ісуса Христа доводяться до смертельного стану. 7 осіб недавно померли, а Ісаковський Олексій, що має 78 років, умирає у в'язничній "лікарні" і його не звільняють, помімо того, що він хворий на рака. Яка жорстокість!

● Ці відомості ми подаємо за "Заявою" Ради радичів-в'язнів, членів Церков ЄХБ і "Спеціального повідомлення".

**

Загально відомий письменник Бернгард Шоу, що вважався безбожником, в опублікованій ним книжці, дав наступне свідчення: "Я визнаю, що після того, як я майже 60 років вивчаю землю й людину, я прийшов до висновку, що іншого виходу з усього злочастя світу нема, як тільки дорога, яку показав Христос. Світові без Христа і релігії не обійтись".

Усі пожертви, а також передплату на "Післанця Правди" — чеки, грошеві перекази тощо — висилайте скарбникові на адресу:

Mr. John Piatkowski, P. O. Box 228,
Freehold, N. J., 07728

Рукописи, листування, зміни адрес і замовлення на "Післанця Правди" посилайте на адресу:

"Messenger of Truth"
247 East Roland Road,
Parkside, Chester, Pa., 19015

"Післанець Правди" — орган Українського Місійно-Біблійного Товариства — Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА.

Заснований Комітетом через бр. В. Перетятка в Західній Україні 1927 р., відновлений через бр. Павла Барткова в ЗСА 1947 року.
Співредагує Колегія

Я ДОРОГА І ПРАВАА
Я ЖИТТЯ І ПРАВАА

ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Bimonthly — THE MESSENGER OF TRUTH — Vol. XLIV

Ч. 1-2 — Січень-Лютий

— 1971 —

January-February, No. 1-2

ОРГАН УКРАЇНСЬКОГО МІСІЙНО-БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА - ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ
ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У ЗСА.

Не забудь!

Не забудь, брате й сестро, забутих,
Що в цей час десь бідують вони;
Про голодних, холодних, роззутих,
У неволі, в ярмі сатани.

Не забудь про скитальників бідних,
Що тиняються в світі цьому;
Спогадай своїх друзів і рідних,
Й Край, подібний тепер на тюрму.

Ти за них усіх пильно молися
І для них в Бога ласки проси;
Кому ж можеш, іди й не барися,
Й допомогу чимшвидше неси!

Не забудь, що й ти сам був в неволі;
Й як поміг тобі Бог — спогадай!
Й поки ти є здоровий й на волі,
Підневільним, слабим помагай!

Панько Гетьманчук

Думки з радіоблагівістя

“Голос Євангелії в Україну”

Мені приємно в іменню дирекції “Голосу Євангелії в Україну” сердечно привітати Вас із Новим Роком і від душі побажати Вам повноти Господніх благословень у Вашому житті, побажати Вам здоров'я, багато сил у Вашій героїчній боротьбі за віру євангельську, побажати діяння Духа Святого у Вашій безкомпромісовій службі справі Божій. Яке щастя бути новим творивом у Христі Ісусі!

У наші темні часи відступництва від Бога, від віри, я бажаю, щоб Сам Христос Своім світлом освітив Вас. Чи це не найкращі новорічні побажання? — Він Сам сказав у Євангелії від св. Івана 8:12: “Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити в темряві той, але матиме світло життя”. А в Євангелії від Матвія Він potwierджує цю істину й каже: “Ви світло для світу”. У цих словах нема суперечности. Удень ми кажемо, що сонце освітлює світ, але гарної погідної ночі ми дивимося на місяця й кажемо: “місяць є світлом для світу”. Місяць стається світлом, коли він відзеркалює світло сонця. Так і ми стаємося світлом для світу, коли ми випромінюємо світло Сонця Правди — Христа.

Ісус Христос сказав: “Отож, кожен, хто слухає цих Моїх слів, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені”. О, як ми повинні бути вдячними Господеві, що в минулому Він був через Слово Його Світільником для нашої ноги і Світлом на стежці нашій, і ми, як розумні будівничі, могли будувати наше життя на фундаменті Його науки. Як це чудово чути голос Доброго Пастиря, Який каже: “Я — дорога, і правда, і життя”. У Ньому ми маємо певний провід, авторитетне знання і повноту життя. Наука шукає шляхів до задоволення через нагромадження знання, матеріалізм силкується здобути щастя через накопичення земного багатства, розкоші проголошують себе стежкою до задоволення, але Христос говорить: “Я — дорога!”

Агностики сумніваються в правді, раціоналісти квестіонують правду, відступники кепкують із правди, релігія шукає правди, логіка аналізує правду, наука говорить про правду, а Христос каже: “Я — правда!”

Філософія займається теорією життя, психологія досліджує життя, історія записує життя, знання займається експериментами життя, соціологія класифікує життя, людство бажає життя, але Христос говорить: “Я — життя!”

Тому то, хто буде своє життя на Христі, той буде його на вічному фундаменті, і таке життя не потерпить руйни. На нього може линути злива, розліяться річки, знятися буря, але воно не впаде, бо воно засноване на міцному фундаменті — на Христі!

Коли Ви бажаєте жити переможним життям у Новому Році, то “уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі, викуплюючи час, дні бо лукаві!” Бережіть себе від гріха, бо “заплата за гріх — смерть, а дар ласки Божої життя вічне в Христі Ісусі, Господі нашім”. У Новому Році не грішіть, бо ті, що грішать, “позбавлені Божої слави”. Не будьте невірними, але — вірними, бо “безбожність — то сором народів”.

Оце наші новорічні привітання для Вас! Привітання від “Голосу Євангелії в Україну”, привітання від Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА, від Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства, від видавництва “Дорога Правди”, від редакції “Післанця Правди” та “Християнського Вісника”, від Ваших слуг Євангелії Христової, та від усієї великої родини вибраного народу Божого — Церкви Христової в вільному світі. **Всі ми вітаємо всіх Вас із Новим Роком!**

Олекса Гарбузюк

“I am the Way, the Truth, and the Life”
(John 14: 6)

THE MESSENGER OF TRUTH

UKRAINIAN CHRISTIAN BIMONTHLY

Subscription: 1 year \$3.00; half year \$1.50
Editor-Publ.: Rev. Dr. L. Zabko-Potapovich

Vol. XLIV

Заснований 1 січня 1927 року в Зах. Україні

Рік 44-й

Адреса Редакції й Адміністрації журналу: “MESSENGER OF TRUTH”,
247 East Roland Road, Parkside, Chester, Pa., — 19015. Phone: 215-TR2-8142

На цю адресу висилати літературний матеріал, листи, замовлення зміни адрес, тощо

Передплату та пожертви слати на адресу: Mr. J. Piatkowski, P.O. Box 228, Freehold, N.J. 07728

Ч. 1-2 — Січень-Лютий

— 1971 —

January-February No. 1-2

На Новий Рік

У Біблії початок року відзначений багатьма великими подіями. “Місяця першого, першого дня в місяці — висхла вода з-над землі. І Ной зняв даха ковчегу”... (1 Мойс. 8:13). “Першого місяця поставив намета для скинії заповіді” (2 Мойс. 40: 1-9). Це річниця визволення Ізраїля з неволі єгипетської. Але найбільшою подією в історії світу є те, що 1970 років тому “Бог так полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне” (Ів. 3: 16); це “велика таємниця благочестя” — з'явлення Бога в людському тілі — Різдво Господа нашого Ісуса Христа.

Із початком Нового 1971 Року ми розпочинаємо не тільки Новий Рік, але й нове десятиріччя, а Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА розпочинає друге 25-річчя своєї місійної праці на широких ланах Христового Виноградника поміж Українським Народом, своєї боротьби з безбожжям, із відступництвом, із світоправителями цієї темряви (Еф. 6:

12), — боротьби за високі ідеали українського Євангелізму.

На початку Нового Року дуже важливо пам'ятати й про те, що наше життя скоро проминає. “Дні кожному з нас визначені, й число місяців його в Бога” (Йова 14: 5), і тому кожному з нас дуже важливим є подумати над питанням: “Чи це не останній мій рік?” “Чи готовий я відійти за заслону вічності?” “Чи виконав я мої обов'язки у відношенні до Господа та до мого Об'єднання Церков?” Як справа із вашим заповітом? Чи будете мати ви час на впорядкування вашого життя?

Багато-хто відійшли раніш за нас; багато-хто відходять щодня, щогодини... Але люди схильні забувати про свою смертність і дочасність їхнього життя. Тому, друже, шукай Спасителя твоєї душі ще перед заходом сонця твого життя! Розумні люди пильно рахують дні свого життя. Тит Флавій, один із найкращих римських імператорів, одного дня вигукував: “Я згубив один день”. Цим він хотів сказати, що того дня він не зробив нічого корисного,

доброго для людей. Загляньмо в наше життя: скільки днів, місяців і, навіть, років загублено в ньому? Загублено не для земних справ, а для вічності, для небесного блаженства, для збирання скарбів на небі, для слави Творця й Відкупителя нашого...

Відомий французький письменник Золя повісив був над своїм ліжком календарну таблицю з написом: "Жодного дня без rischi", цебто — без відзнаки, що він виконав свою працю. Брати й Сестри, подбаймо й ми, щоб і в нас не було жодного дня без християнського вчинку, без думки про Бога, без праці для Бога, без молитви до Бога. "Молитися треба частіше, ніж дихати", — казав Григорій Богослов.

Чи Новий Рік буде дійсно для нас новим і щасливим? Чи можуть бути щасливими ті, що втратили рідних, близьких та любих їхньому серцеві? Чи можуть бути щасливими каліки, хворі, в'язні, переслідувані за віру, за Слово Боже і за свідчення Ісуса Христа? Так, Бог дає нам усе потрібне й необхідне для життя, але не завжди — заможне життя, багатство, рай на землі. Щастя нашого життя залежить не від обставин, у яких ми перебуваємо, а від Бога. Апостоли Павло та Сила попали за ім'я Христове до в'язниці, але, не зважаючи на це лихо, вони опівночі молилися, співали і славили Бога. Вони не нарікали, не сумували, і Господь їх визволив... Нехай і нашою новорічною молитвою буде благання, щоб Господь зняв із наших очей покривало світу цього, покривало недовір'я, і щоб нам, як цим великим учням Христовим, Він допоміг бачити невидиме, на все дивитись очима довір'я Богові, Який не тільки дає нам усе необхідне, але пильнує нас, як зіницю ока Свого. Пам'ятаймо, "що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, все допомагає на добре" (Рим. 8: 28).

Не будемо жити тільки споминами, не будемо сумувати, згадуючи "добрі" часи, бо це зроджує тільки незадоволення, розчаровання та нарікання. Слово Боже вчить нас: "Робіть усе без нарікання та сумніву" (Фил. 4: 14). Краще будемо пригадувати великі діла Господні в минулому. За приклада в цьому

править для нас піснеспівець Асаф: "Пригадую я вчинки Господні, як чудо Твоє я згадую віддавна". А Ісаїя пророк висловлюється в такий чудовий спосіб: "Буду згадувати ласки Господні, Господні хвали за все те, що вчинив Він для нас..." (Іс. 63: 7). Кожен із нас може пригадувати, як Бог чудово милував нас у випробовуваннях. Тому, пригадуючи минуле, ми можемо з вдячністю сказати словами Самуїла: "Аж доти допоміг нам Господь" (1 Сам. 7: 12). Ми повинні бути вдячні Богові за Його провід і опіку як в особистому, так і в нашому церковному житті. Пригадаймо вдячно, який добрий був Господь до нас і нашого Об'єднання: Він у чудовий спосіб благословляв нашу працю для добра і спасення нашого знедоленого народу та для Його вічної й святої слави. Пригадаймо про нашу місійні толя в Південній Америці, Австралії, в Європі, а — саме головне — нашу допомогу Україні. Чи це не велика ласка Господня виконувати Його працю в такому масштабі?! — "Іти в Єрусалим, щоб послужити святим". Які щасливі ми, брати та сестри, що Господь сподобив нас Своєї ласки бути учасниками праці в Його Винограднику! Господь дав нам Об'єднання, Церкви, Молодь, Гуртки сестер, Недільні Школи, видавництво "Дорога Правди", друкарню, Біблійний Інститут, наші журнали — "Післанця Правди" та "Християнського Вісника", пресу, працівників пера, благовісників, які з самопосвятою працюють на широких ланах Христового Виноградника в Українському Народі. Ця праця — це велика праця, й вона вимагає від кожного з нас активної участі: молитов, часу, моральної та матеріальної підтримки. Яка ваша резолюція щодо матеріального служіння Богові в цьому Новому Році? Не будьмо подібні до того фігового дерева, яке Садівник казав зрубати, якщо воно ще й цього року не принесе плоду. Пам'ятаймо, що віруючі залишені на землі ще й цього року тільки з любови Божої для того, щоб допомогти іншим прийти до ніг Ісусових...

Не лякайтесь майбутнього! У наші дні людство більше говорить і пише про минуле, як про майбутнє. У дев'ятнад-

цятому сторіччі люди відзначалися надіями на майбутнє людського суспільства, про нього говорили, писали, сподівалися й уявляли його, як "рай" на землі. Тепер люди бояться думати про майбутнє. Чому? — Вони хотіли влаштувати своє життя без Бога і попали в найжорстокіше рабство в історії людства, де колгоспи, радгоспи, советські концтабори є лише маленькими цеглинами новітньої Вавилонської башти, яка будується для слави божевільних людобогів. Людство боїться ще жахливіших катастроф, які, за допомогою ядерної зброї, можуть бути нанесені кремлівськими лунатиками. І причина цього страху одна: світ забув Христа. Але ми, християни, всього цього не боїмось, бо наш Господь сказав: "Не лякайтесь тих, що вбивають тіло, а душі вбить не можуть" (Мат. 10: 28).

Є дві передумови щасливого життя: перша — прийти до Христа, а друга — перебувати в Христі. Не будьмо тільки мрійниками про Царство Боже, але берімо активний уділ у будові Його, не лякаючись труднощів і небезпек. Хоч наша дорога у Новому Році — невідомо-

ма, але ми маємо певного Провідника, Який керує історією світу та долею нашого особистого життя. Отже, у Новому Році з новими силами, з новим запалом, ентузіазмом, працюймо нелицемірно для свого Бога і Його Царства, для своєї родини, своєї Церкви, свого народу, свого Об'єднання! Нехай цей Новий Рік буде для нас і нашого Рідного Народу роком Господнього змилювання (Лук. 4: 19), щоб багато-хто могли в цьому році пізнати Бога живо-го й прийняти в свої серця Христа, як їхнього особистого Спасителя. Хоч тепер Церква переживає льодову добу: несправедливість і беззаконня, що заморожує любов. "І через розріст беззаконня любов багатьох охолоне" (Мат. 24: 12). Але з Христом прийде на землю весна! Не зазираймо похило в майбутнє, боячись, що тяжким буде Новий Рік. Христос прийде і вчинить усе нове. Тому з новими силами в новий похід за правду, за волю, за віру евангельську, за Христа!

Із Новим Роком, Брати та Сестри!

Вітає Вас Управа ОУЄБЦ у ЗСА

Знаменні річниці

Тридцять три сторіччя минає від того менту, як Мойсей з'явився перед єгипетським фараоном і становчо й урочисто вирік перед ним: "Так говорить Господь, Бог Ізраїлів: Відпусти народ Мій!" (2 Мойс. 5: 1; 7: 16, 26). Декілька разів слуга Божий проголошував перед фараоном цього наказу Божого, і кожен раз цар відмовлявся виконати його. Тоді Всевишній ударив поразами й самого царя й увесь край його. І мусів скоритися фараон і відпустив народ Ізраїльський. І пішов народ вибраний у тяжку мандрівку через Червоне море й пустелі Сінаю. І по сорока роках увійшов до землі Обіцяної...

"Що було, воно й буде, і що робилося, буде робитись, і нема нічого нового під сонцем!" каже Слово Боже (Еклез. 1: 9). І те, що тоді діялося з Ізраїлем, повторюється за нашого часу. Викону-

ючи Свої обітниці, Всемогутній нині збирає до Палестини розпорошених по всіх краях світу овечок дому Ізраїлевого. І з усіх кінців земної кулі ідуть, ідуть, плывуть і летять жиди до Рідного Краю.

Винятком є лише новітній "єгипет", держава червоного кривавого моря. Три фараони тієї держави не випускають жидів до Ізраїля. По всіх країнах вільного світу, а найбільше в Америці, відбуваються спонтанні маніфестації ізраїльтян, що приходять під советські амбасадати з плякатами, на яких написано стародавнього наказу Божого: "Відпусти народ Мій!" Проте фараони вперто відмовляються виконати повеління Боже й скаржаться перед усім світом, що ізраїльські "хулігани" непокоять і турбують їх.

Що є причиною впертості фараонів?

Чому вони тримають там, за Залізною заслоною, людей, які пориваються вдертися на простори вільного світу?

Тисяча й дев'ятсот років у серпні минулого літа проминуло від того зловісного дня, коли римський 10-ий легіон під проводом Тита, сина імператора Риму, вдерся до самого серця святого Єрусалиму, і коли й саме місто і храм запалали в останній пожежі. Руйнуючи дощенту осередок Старого й Нового Заповіту, римляни гадали, що, нарешті, вони знищили той центр, із якого віра в Єдиного Господа Бога розходила по всьому світі, загрожуючи богам Риму та його пануванню над тим світом.

Ми є сучасниками химерних подій, коли увага всього світу зосередилася лише над Ізраїлем і, особливо, над Єрусалимом наших днів. Сто мільйонів арабів-мусулманів, програвши 1967-го року "шостиденну війну" проти трьох мільйонів ізраїльтян і віддавши їм увесь Єрусалим і Сінайський півострів, готуються до нової війни. І роблять вони це все тільки тому, що фараони червоного "єгипту" — Москви штовхають арабів до тієї війни, озброюючи їх і підбурюючи їх не згоджуватися на мир і спокій з Ізраїлем.

Чому ж це все діється? Яка причина того, що фараони облудно кричать на весь світ нібито про мир, у дійсності тримають той світ у страшному воєнному напруженні?

Є одна-єдина причина цього жахливого стану світу, його неспокою та тривоги. Москва, плекаючи на протязі чотирьох віків концепцію того, що вона є спадкоємцем першого Риму, а по ній — Царгороду, яко Риму другого, перебрала на себе ролі, обов'язки і права обох попередніх Римів. І єдиною її метою й досягненням є — знищення Ізраїля й Єрусалиму. Бож звідти виринула була ідея Єдиного Господа Бога, що втілилася в Його Сина, Христа Ісуса з Його віковичною Доброю Новиною, Святою Євангелією. Звідти засяяло Світло світові. І доки існують Єрусалим і Ізраїль, доти це світло не згасне й стало буде непокоїти Москву та її світову імперію, над якою залягла старадавня "темрява єгипетська".

А що це дійсно правда, а не вигадка, доводить згадка про третю знаменну річницю...

Десять років пролинуло від часу, як у червоній імперії виразно позначився різко опозиційний щодо безбожної влади та підкорених їй баптистів рух так званих "ініціативників" чи "раскольників". Приборкавши цілковито за царськими методами православних росіян, знищивши українську православну Церкву та загнавши в підпілля грекокатоликів, советська влада поступово ліквідує не тільки їх усіх, але й навіть тих християн-баптистів, переважно російських, що піддалися фараонові.

Несподівано для тієї влади серед євангеліків-баптистів, переважно українських, виник отой вищезгаданий рух "ініціативників". Вони зорганізувалися в осібну євангельсько-баптистську Церкву, яка й попровадила боротьбу, як проти "покірливих" влади баптистів, так і проти самої безбожної влади. І ось вже на протязі десяти років ті "непокірливі" баптисти, гонені й переслідувані, не вважаючи на всі драконські заходи Москви, не тільки самі твердо стоять у вірі в Христа, але й про всі жорстокості влади проти них кричать на весь світ.

І, дивна річ! Могутня советська влада не може собі дати ради з ними.

Правда, щодо походження того опозиційного руху, були й є підозри, що сама влада, якщо не викликала його, то, принаймні напочатку його сприяла і його підтримувала. Розрахунок і плян влади був досить прозорий: нехай, мовляв, поділені між собою баптисти гризуться й тим полегшують нашу боротьбу проти них. Але, якщо це й правда, то влада, викликавши з лісу "вовка", аж ніяк не може його назад до лісу загнати. Рух Ради Християн-Баптистів (як вони себе йменують), не тільки не зменшується, а щораз шириться, зростає й збільшується.

Жодний із останніх з'їздів "покірливих" баптистів не проминає без напруження, без боротьби та ексцесів: "раскольники" псують настрої не тільки "слухняним" баптистам, але спричинюють поважні труднощі самим московським "фараонам". Завдяки їм вільний

світ щораз більше й певніше переконується, що Москва не встані ліквідувати віру в Бога та в Його Євангелію.

У наслідок цього Кремль денервується та вишукує засоби, щоб приборкати непокірливих і вишукати джерела, звідки та непокіра виникає та зростає. У цих заходах червона влада доходить до нісенітниць: подібно до того байкарського мельника, що в нього через його недбалство не стало в ставі води для млина, і який за цю нестачу води обвинуватив курей, що забагато випили води, московська влада вишукала тих "курей"... Рукою міністра-генерала В. Куроедова вона вказала виразно на винуватців того неспокою в Советах: обер-прокурор для духовних справ Куроедов у своїй статті в "Ізвестіях" під титулом "Подстрекателі" (підбурювачі) 17-го жовтня минулого року винним щодо релігійного неспокою та безладдя в Советах назвав скромного "Післанця Правди" в місті Честері в ЗСА. Поруч нього він обвинувачує і всю нашу Церкву в ЗСА.

Проте, ми гадаємо, що сама верховна московська влада, судячи за її заходами, думає, міржує й плянує значно ширше, як її недотепний міністр Куроедов. Вона знає і вірить, що основна причина її турбот лежить не на Кубі, ні в В'єтнамі й ніде інде в світі, але тільки в самому Ізраїлі та в Єрусалимі. Знищивши "гніздо сїонізму", Москва має надію знищити коріння віри в Бога та в Його Сина Христа Спасе...

Але вона помиляється. Єрусалим був уже пару разів докорінно знищений, а його храм спалений дощенту. Проте віри в Бога ні погани, ні мохамедани знищити не змогли. Не знищать же її й новітні безбожники, московські комуністи.

Бож Христос виразно ствердив: "Небо й земля проминуться, але не минуться слова Мої" (Луки 21: 33).

Бо підставова основа віри в Бога та в Його Сина є Він Сам і Його вічне Слово. А цього не знищать жодні пелючкі сили!

Спостерігач

Новорічні поради

Дорогі та улюблені Читачі!

Ось ми знову опинилися в Новому Році. А свято Нового Року, це — свято часу. Увесь наш час поділений на певні частини, які ми по-різному називаємо, у залежності від того, як довга та частина: секунда, хвилина, година, день, тиждень, місяць тощо. Одну таку частину ми називаємо роком. Це час, на протязі якого наша земля облітає навколо сонця. І ось, коли один такий рік минає, а другий починається, то цей початок Нового Року люди святкують. І це було б добре, коли б люди належно святкували. Але біда в тому, що люди й це свято вживають собі ж на зло. Не одному це свято принесло горе, втрату, каліцтво, а навіть смерть.

Але про це не треба й нагадувати, бож усі про це знають. Проте, на жаль, не всі знають, як навчає Святе Писання щодо відношення до часу. Ось що

ми читаємо про це в листі до Еф. 5:15-16: "Отож, уважайте, як маєте поводитися бережно, не як немудрі, але як мудрі, викуплюючи час, — дні бо лукаві".

У цих словах, поперше, Святе Писання ділить людей на дві категорії: немудрих і мудрих. І Писання не має на думці невчених і вчених, освічених і неосвічених, невхованих і вхованих; ні, воно всіх без винятку ділить на немудрих і мудрих. Бож це факт (і тисячорічний досвід його виявляє), що й між ученими є повно нерозумних, а між невченими є великі мудреці. І це особливо виявляється в тому, як людина використовує час і як вона поводить за лукавих днів. Перед обличчям Бога та вічності, не ті мудрі, що їх за таких світ уважає, а ті, які належно чи слушно використали час, щоб здобути вічність.

Ось, для таких по-Божому мудрих людей наш текст дає три поради: “уважайте, поведіться бережно й викуплюйте час”. І наш текст дає нам прозорий натяк на те, що розумні виконують ці поради, а нерозумні — не виконують.

Пригляньмося до цих порад зокрема. Перша: “уважайте”. Навіть світські люди, але розумні, закликають до уважливості. Ось, такий стародавній китайський вчений реформатор Конфуцій казав: “Будь завжди уважливим до того, що ти робиш і нічого не вважай за негідне уважливості”. І це правда, уважливість, це — мудрість. Хто вміє все зауважувати і з того робити відповідні висновки, той багато-чого здобуває з того, що корисне, і багато-чого уникає з того, що шкідливе. Ось я сам можу похвалитись, що маючи заледве 8 років, я вже зауважив, що читання помножує моє знання й робить мене розумнішим від інших. І я почав багато читати й це дало мені змогу постійно бути кращим учнем у школі і, взагалі, вирізнятися серед оточення.

Я також, як юнак, скоро зауважив, що курення тютюну й пиття горілки мені шкодить. Курення мені утруднює дихання, а горілка взагалі робила мене хворим, і я покинув одне й друге. І тепер, після 50-ти років, коли я не вживав більше тих отрут, я не маю ані задишки, ані жодних хворіб. Я сьогодні ще не надякуюся Богові, що Він мені дав цей дар опостережливості вже з дитячих літ, що я міг виразно зауважувати, що для мене добре, а що недобре. Я жахаюсь при одній думці, що було б, коли б я курих та пив до цього часу? Напевно мене давно вже на світі не було б!

Є багато на світі чудових можливостей, з яких можна було б скористати на вічне добро й людям на благословення. Та більшість людей не зауважують ані тих можливостей, ані навіть своїх здібностей, а беруть те, що найгірше, найшкідливіше для духовного і для фізичного життя. А сьогоднішня диявольська наука, переконавши й без того затьмарений гріхом людський розум, що Бога нема, що людина є тільки тварина, яка виникла на світі випадково, що не-

ма духа, нема безсмертя, нема відповідальності перед Богом, а тому й нема ніякого гріха, ніякої моралі й ніякого сорому, кинула людство в таку темряву, з якої, здається, й виходу нема. Сьогодні людство стоїть перед проблемою самознищення. Але, дяка Богові, що не всіх та диявольська наука охопила; є ще мільйони світлих постатей, що тієї науки не сприймають. А, головне, що є в світі Слово Боже, яке кличе: “Уважайте!” І це Боже остереження найбільше пасує власне до Нового Року, як до свята часу. Бож люди дуже неухважливо ставляться як до часу, так і до своїх свят, до свого життя, а, найголовніше, до своєї вічної долі.

Але, якщо неухваливими є світські люди, то це й не диво, але скільки то є й так званих віруючих, які страшенно безпечно поводяться цілком не як мудрі, а як нерозумні. Здається, що в них Бог, віра й любов тільки на устах, а часто й на устах їх бракує. Не чути від них ні молитви, ні свідчення про Господа; не видно ні співчуття до гинучих, ні зацікавлення ділом Божим, ні жертівності, ні щирості. Колись добрі віруючі усе робили для Євангелії, а тепер багато-хто усе роблять для себе. Дух часу втискається й до Церкви. Проте Боже остереження й надалі бринить: “Уважайте!” Небезпека засліплення загрожує всім!

А тепер звернім увагу на друге остереження, що міститься в нашому тексті і бринить так: “поводіться обережно”. Особливо при цьому підкреслюємо, що ці слова сказані були в зв'язку з часом. І, якщо взяти під увагу, що Новий Рік є святом часу, то, здається, що нічого більше нерозумного й необережного навіть бути не може, як зустріч Нового Року. Передусім, люди чомусь уважують за кінечне, що Новий Рік треба зустрічати обов'язково з алкогольними напоями, а всім же відомо, що алкоголь ще нікому й ніколи розуму не додав і не навчив поводитися обережно. Особливо, коли взяти такі краї, де люди мають дуже високий стандарт життя, де всі мають багато грошей, а в крамницях є повно всяких товарів, а в тому числі повно всяких горілок та вин, а якщо до того дороги й вулиці

повні авт, і кожен має свого власного автомобіля, то різні свята, а особливо Новий Рік в таких країнах вимагають особливої обережності. Бож люди збираються по домах, по різних залах, понаїдаються, понапиваються та понатанцювуються, а після всього досить натомлені, запаморочені алкоголем, зачаджені тютюном, розпалені пристрастями, сідають до своїх авт і женуть наосліп, як на пожежу. А на другий день часописи та газети подають вісті про сотки жертв, які загинули в автомобільних катастрофах під час свят. А всі ж ті катастрофи постають через необережність, а необережність виникає з нерозуму, а нерозум створюється алкоголем. Бож поміж тими спричинниками катастроф буває немало й високоосвічених людей, то де ж вони поділи свій розум, який завжди ж дораджує обережне поводження? Вони його заурманули алкоголем.

Із цього бачимо, що занедбання тільки цього одного наказу й тільки в одному випадку, вже приносить жахливі наслідки — каліцтво та смерть соткам і тисячам людей. Але, само собою розуміється, що ця порада “поводіться бережно”, відноситься не тільки до самого Нового Року, а й до цілого року. Але щоб поводитись бережно цілий рік, то треба й цілий рік бути мудрим. Не можна ні на одну хвилину втратити розуму, бо втративши розум, забудемо про обережність, а тоді попадемо в біду. Тому всі розумні люди, що хочуть поводитись бережно, повинні негайно покинути все те, що затьмарює їхній розум, а найперше всі алкогольні напої, бо вони спричинюють між людьми найбільше нещастя.

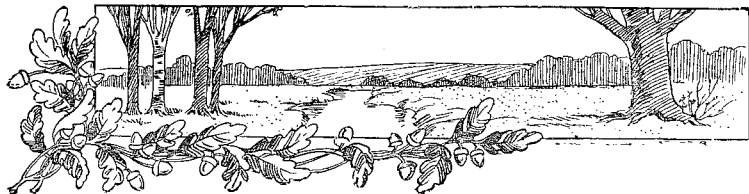
Проте й це ще було б не все. Порада “поводіться бережно”, відноситься не тільки до чисто зовнішнього поводження. Іноді навіть найбільша обережність не збереже від небезпеки. Тому люди приказують, що “береженого й Бог береже”. Але Бог береже, поперше тих, які Йому потрібні, які до Нього горнуть, які Його люблять, які хочуть Йому служити та діло Боже робити; цебто Богові потрібні ті, які бережуть не тільки свою шкіру та своє тілесне животіння, а бережуть, передусім, свою

душу від усякого зла та розум свій від усяких фальшивих переконань.

Третя новорічна порада з нашого тексту, це — “викуплюйте час”. Правильне використання часу витворює видатних людей. Є люди, що на всякі нісенітничі мають час, тільки не на добрі діла. Досліджено, що ті люди, які виправдовуються тим, що не мають часу, звичайно найбільше той час марнують. У них нема часу на читання Євангелії, але зате є час на читання безвартісних книжок, а навіть шкідливих. Нема в них часу на науку, але є час на непотрібні й порожні розваги, на гру в карти та порожні балачки. Нема часу на жодне добре діло, але на обмовлення та осуджування ближніх, на пересиджування в корчмах є час. Тому й не диво, що при всій зовнішній цивілізації, люди не стають ані кращими, ані розумнішими. Навпаки, стають щораз більше жорстокими та здеморалізованими. Бо на добре, на те, що дає людині духовну культуру, що підносить людину морально та наближує її до Бога, у неї нема часу.

Зрештою, частинно є правдою, що при сучасному способі життя, у нас нема часу аж задосить. Але, коли б людина була мудра та відкинула від себе все непотрібне, нерозумне й пусте, перестала б марнувати час на недобре й на шкідливе, або й навіть на звичайне ліниство, а викуплювала б час, цебто так його вживала б, якби він був куплений, то вистачило б його, щоб збагатити свою душу та розум великими духовними та культурними надбаннями та вартостями. А вже найстрашніше є те, що людина не раз має перед собою кілька десятків років життя, а не має часу навіть помиритись з Богом та спастись. Коли б така людина добре ознайомилася з Святим Писанням, то скільки-то духовного світла вона отримала б! А так із року на рік блукають люди в духовній темряві, а вкінці гинуть навіки.

Тому, крім інших побажань, щиро бажаємо всім нашим читачам, цілий біжучий рік “поводіться бережно, не як немудрі, а як мудрі, викуплюючи час, — дні бо лукаві!”. Ми певні, що хто прийме до серця, той багато скористає як

Стовісімнадцять років життя Церкви

(1852-1970)

(Продовження)

4

Друга Світова війна розпочалася в п'ятницю 1-го вересня 1939-го року нападом гітлерівської Німеччини на Польщу. Цю війну попередило порозуміння Гітлера й Сталіна про поділ Польщі: Совети мали дістати східні землі з білоруським і українським населенням, Німеччина — західні. На протязі трьох тижнів цей розподіл був виконаний; польська армія була обома союзниками розторощена, і німці й большевики зайняли призначені їм території без жодного спротиву. Тільки невеличка затримка виникла з-за Галичини з її столицею Львовом: Галичина мала дістатися тому союзникові, на бік якого мав здатися Львів. Справу вирішили польські вояки, які передали Львів росіянам. У наслідок цього німці відійшли до річки Сян, а росіяни зайняли Галичину. Кільканадцять тисяч польських офіцерів, що допомогли Москві здобути Західню Україну, були перевезені до Росії, де їх навесні 1940-го року агенти НКВД позабавили й поховали в збірних могилах під селом Катинь, біля станції того ж імення, недалеко від Смоленська.

Водночас із відходом німецької армії за ріки Буг і Сян почали втікати на Захід тисячі українського люду, переваж-

матеріально, так і духовно. Він стане щасливіший, багатший, розумніший і кращий. Неспасені напевно приймуть Христа і спасуться, а спасені більше полюблять Бога та Його діло. Бог нехай усім допоможе!

Ів. Барчук

но молодь. Серед них були ті перші втікачі евангельського визнання, що були свідомі всіх небезпек життя під безбожною владою Кремлю. Цей вихід українців до окупаційної німецької зони продовжувався всю осінь і зиму, а потім і далі аж до червня 1941-го року.

Ті віруючі, що залишилися під російською окупацією, вже від перших днів почали пізнавати характер нової влади та відношення її до релігійного життя. Усі Церкви та громади мусіли негайно зареєструватися в відповідних "органах" влади. Зараз же на молитовні домівки накладалися податки, спочатку порівнююче невеликі. Але, як тільки податок був внесений, надходила вимога заплатити знов новий, значно більший. А по сплаченні його, надходив наказ внести ще більший... Коли представники Церков зверталися до відповідного уряду за виясненням цих химерних, щораз зростаючих, вимог, їм в уряді вияснялося, що, мовляв, ви ж платили податки "панському" урядові Польщі; тим більше й охотніше мусите платити "своїй, народній" владі, яка вас "визволила з утисків панів-поляків".

Коли ж, нарешті, громада не всіли була сплачувати надмірних податків, влада забирала дім молитви й віддавала його якійсь комуністичній організації.

Разом із тим почалися арешти пресвітерів, проводячих і інших активних церковних діячів. Ці всі "скорпіони" спадали водночас на всі громади — евангельські, православні й католицькі, а потім і на юдейські.

Вояки советської армії, що походили з віруючих родин, потайки відвідували церковні громади й оповідали докладно про становище віруючих у Великій Україні. Зрештою, багато віруючих із Західньої України потайки переходили старі кордони та відвідували своїх земляків і одновірців по той бік Збруча. І перед очима відвідувачів ставала виразно похмура, тяжка та жахлива панорама животної людини у підсоветському "раю". Тож, не вважаючи на те, що російська кордонна охорона почала щільно замикати західню границю, щораз більші й більші натовпи української людности кидалися на Захід. І в одному тільки Берліні до червня 1941-го року в українському консульті (фертрауенштелле) було зареєстровано біля чверті мільйона українських утікачів зо Сходу.

Тоді то в Берліні в неділю 25-го травня 1940-го року дванадцять українських баптистів відкрили на Бісмаркштрассе 40 першу в історії Німеччини українську баптистську Церкву. Вона, переходячи щораз до більших приміщень, під кінець війни зросла до 800 душ, про що буде мова пізніше.

Німецькі баптисти, хоч самі вже почали переживати під нацистською владою певні труднощі, тягарі й переслідування, проте з великим співчуттям віднеслися до українських віруючих збігців і їм в міру своїх спроможностей допомагали. Сам провід в особах презеса Рокшиса та генер. секретаря Шмідта багато спричинилися до цієї допомоги. Той же провід увійшов у зв'язок із централею баптистів у Лодзі й узяв діяльну участь у Божій праці серед слов'ян, на чолі якої стояв тоді пастор В. Гутше.

Поруч із Союзом Німецьких Баптистів допомогу українським баптистам несло й місійне товариство "Ліхт ім Остен", що його тоді очолювали д-р Й. Мюллер, Ахенбах, Дік, Бранденбург тощо.

Між іншим, допомога німецьких баптистів виявилася в тому, що вони відкрили слов'янським проповідникам зо Сходу доступ до своєї теологічної семінарії в передмісті Гамбургу Горн. Метою цього було ознайомлення тих проповідників із методами праці на Заході.

Ці ж німецькі баптисти, пам'ятаючи значні успіхи німецьких віруючих у таборах полонених із російської армії в часі 1-ої Світової війни, запланували теж подібну роботу в таборах польських полонених, забраних німцями року 1939-го. Із тією метою видобули дозвіл для українських місіонерів відвідувати тих польських полонених. Ужити для цієї роботи польських місіонерів військова німецька влада не згодилася. Отже, той дозвіл був переданий українцям. Брати Л. Жабко-Потапович і Ст. Нищик, прибравши собі, як помічника, німця Г. Весселя, розпочали цю цікаву акцію й попрямували до таборів у Саксонії. На жаль, ця акція була дуже коротка, бо всесильний тоді Зіхергайтсдінст її спинив, заборонивши тим трьом проповідникам з'являтися в таборах, не зважаючи на те, що вони мали дозвіл військового міністерства.

Повернувшись до Берліну, бр. Л. Жабко-Потапович склав провідові німецьких баптистів звіт про першу подорож до таборів польських полонених. П. Шмідт із бр. Л. Ж.-П. удався особисто до військового міністерства з відповідною інтервенцією. Крігсміністеріум нічого не могло зробити проти волі Гімлера, якому Зіхергайтсдінст підлягав. Проте воно запропонувало скласти докладний проект цієї місійної праці серед полонених і представити той проект військовикам. Бр. Л. Жабко-Потапович спільно з провідом баптистів склав речового доклада, який і переданий був Головній Команді. Тим часом із того нічого путнього не сталося. Проте й це зусилля зробити щось для Господа не пропало марно й, як побачимо пізніше, видалося дуже корисним для діла Божого.

Українська громада в Берліні тим часом почала швидко зростати. Німці вже тоді почали спроваджувати зо Сходу українську молодь для праці в різних фабриках. Тих, що добровільно самі зголошувалися до праці, оселялося на приватних помешканнях, як вільних людей, і їм виділялися харчі, як німецьким робітникам. Серед цих українців, що воліли працювати на німців, замість того, щоб іти на значно тяжчу каторжну роботу в Советах у Сибіру, було чи-

мало наших віруючих, які негайно прилучалися до Євангельської громади. Це були не тільки баптисти чи євангельські християни, але й (так звані) вільні християни, п'ятдесятники та інші. Вони почали відразу приводити з собою світських православних і католиків, що воліли йти до Церкви, ніж до кнайпів. Громада швидко зростала, і життя в ній аж палахкотило від завяття та гарчої віри.

Значно гіршим було становище тих українців, що їх примусово спроваджувалося до німецьких селян, бауерів. Там і робота була брудніша та тяжча, і харчі часами гірші, і відношення німців аrogантніше. Почувши про значно вільніше та вигідніше життя своїх колег у Берліні, українські віруючі втікали від бауерів і, як звичайно, опинювалися в Берліні, де їх поліція відразу зауважувала на двірцях чи на вулицях, арештовувала й спроваджувала до поліційної централі на Александерплярц'у. Звичайно, ці арештовані удоводнювали поліції, що вони не є злочинцями чи волоцюгами, а що метою їхньої втечі було бажання добитися до своєї Церкви, яка міститься там і там, а їх знає провід цієї Церкви в особах такого-то...

Поліція викликала бр. А. Кіфера, що мав віруючих друзів у тій централі, Кіфер кликав мене, і ми разом удавалися на поліцію "визволяти" арештованих. На поліції ми давали хвальне свідчення про брата чи сестру й вияснявали, що німецькій владі вигідніше мати такого доброго віруючого в роботі на фабриці, аніж тримати його й годувати в арешті. І наші аргументи перемагали, і віруючого відпускали. А в фабриках Берліну ми мали віруючих друзів інженерів, що негайно давали працю й приміщення такому втікачеві. Отже, навіть у нацистській Німеччині можна було зробити добро людині швидше й легше, як у безбожній країні комунізму, де про подібні речі не було, і нема, і бути ніколи не може мови... Церква в Берліні росла й міцніла.

Крім зібрань і Богослужень у самому центрі міста ми незабаром дістали можливість улаштувати їх і на передмістях, у сусідстві великих фабрик. Отак, напр., почали влаштувати зібрання на

терені фабрики Сіменс і Гальске, де адміністрація дала нам прекрасні приміщення для зібрань безплатно.

Ця праця не залишилася марною: люди наворачались, і незабаром довелось відбувати хрищення новонавернених. Хрищення робилися в тих же німецьких Церквах, де громада українська мала свої Богослужби. Таким чином громада швидко зростала щодо кількості членів. Місце зібрань треба було досить часто міняти; із одного боку тому, що в наслідок нічних бомбардувань церковні будинки підлягали ушкодженню, а, з другого боку — треба було шукати щораз більших розмірів заль для зібрань. Особливо частіше це треба було робити тоді, як почалася німецько-більшевицька війна.

Ця війна вибухла вдосвіта 22 червня 1941-го року. Незабаром до Берліну почали прибувати скитальчики-втікачі з України, куди німці швидко ввійшли й швидко посувалися на схід. Потім почали напливати робітники, що їх німці вивозили до Райху на примусову працю. Це були так звані "остарбайтери". Серед них були члени наших громад із Західної України. Сотки їх опинилися в берлінській Церкві. Чимало наших братів прибували теж із Франції. У середині 1942-го року берлінська громада налічувала понад двісті членів. Серед них були й проповідники, як, наприклад, Яків Шнайдрок, Андрій Давидюк та ін.

Треба було дякувати Богові за цих новоприбулих робітників на ниві Божій, бо того ж року 1942-го бр. Л. Жабко-Потаповичеві довелось залишити Берлін і перейти на інше поле праці Божої.

Справа в тому, що цей брат мусів ще 1939-го року зареєструватися (на вимогу німецької військової влади, під загрозою кари смерті в разі невиконання наказу), як і інші втікачі з Сходу, що колись були офіцерами різних армій. Уліті 1942-го року брата покликали до військової команди в Лодзі (Літцманштадт) й наказали виїхати до Познані в розпорядження генерального штабу. Там йому було наказано відбутися до резервного полку кавалерії в Відні. Коли брат представив свої паспортські документи, штаб не знав, що з ними починати й вислав його до Берліну. А там, при допомозі німецьких

братів військовоє міністерство вислало брата на Схід для духовної роботи в таборах полонених вояків, що мільйони їх німці забрали з советської армії. При цьому важливу й рішальну ролю відіграв той писемний доклад, що його брат і німецькі баптисти подали були року 1940-го до Крігсміністеріуму, про що в цій статті було згадано напочатку.

Отак пишучий ці рядки сподобився особливої Божої ласки, вістити Слово Боже на протязі двох років десяткам тисяч українців, що їх советська неволя загнала до неволі німецької. Про цю благословенну роботу я в роках 40-х докладно оповів у цьому ж "Післанці Правди" в речевому оповіданні-справозданні під титулом "Світло в темряві". Цю спасенну роботу, подібно тому, як і згадану вже роботу серед поляків у Саксонії, спинив Зіхергайтсдінст у Данії, при чому тільки ласка Божа врятувала згадуючого це від кривавих рук гештаповців.

Та сама ласка Господня була й з тими всіма нашими віруючими, що їх військова завірхоха перенесла з Рідного

Краю до Німеччини. Бр. О. Р. Гарбузюк в ч. 7-8 "Післанця Правди" в гарній статті "Українська Єванг.-Баптистська Церква в Німеччині" подав цінний матеріял про те, як наші брати й сестри, не покладаючи рук, працювали над заснованням Церкви Божої на Скитальщині, що потім, коли Господь переніс їх до Америки, сталася тим євангельським квасом, на якому Церква розчинилася та зросла в Новому Світі.

Тільки та ж ласка рятувала їх усіх від кривавих пазурів червоних людоловів, коли вони (людолови) опинилися в середній Європі й мали нагоду й бажання виловити всіх тих, переважно молодих, робітників Божих, що через них Господь зростив те дерево Царства Небесного, що воно, починаючи від року 1852-го й донині, росте, розвивається та не в'яне, а приносить ті овочі благословенні, що з ЗСА та Канади продовжують розподілятися по всьому світові, Господеві на славу, а дітям Його на радість...

(Далі буде)
Д-р Л. Жабко-Потапович

Привіт 25-му З'їздові

(Голос з-за Залізної заслони)

Любі Браття і Сестри по вірі,
Що притулок Вам дав вільний світ,
Про Ваш З'їзд до нас вість прилетіла,
І ми шлемо Вам щирий привіт.

Хай на З'їзді Христос буде з Вами,
Й Ваші душі наситить добром,
Хай оздобить Вас неба дарами,
Щоб боролися й далі зо злом.

Щоб за Господом йшли Ви до бою
Проти хитрощів злих сатани,
Щоб вживали всю Божую зброю
Проти духів нечистих та тьми.

Ви зберетесь, як Божа Родина,
Яку Бог від загибелі спас,
В молитовну ж на З'їзді годину,
Помоліться, Брати, і за нас.

Принесіть в молитвах Ви до Бога
Наші сльози, страждання і кров,
Щоб на нашу тернисту дорогу
Бог послав нам терпіння й любов.

Бо нам тяжко на світі живеться,
Де на троні сидить сатана,
Де борня проти Бога ведеться,
Й за Христа вірних мучать щодня.

Ми за віру у Бога страждаєм,
Де антихрист-диявол не спить,
Він братів до в'язниці вкидає (Об.2:10),
Не дає нам спокійно прожити.

Лютій ворог на нас наступає,
З християнами точить він бій,
Усе чесне й святе зневажає...
Але з нами Сам Бог в борні тій!

Волю духа йому не скувати,
Що спасеним Господь дарував,
Віри з серця йому не забрати,
Хоч би всіх до в'язниць повкидав!

І на каторгу нас засилають,
Дочок наших і наших синів,
На роботі тяжкій зневажають,
Виливають на нас лютий гнів.
І на каторзі тяжко працюєм,
У неволі марнуєм літа,
І дошкульно нам тут, голодуєм
Лиш за те, що ми любим Христа.
Молитовні дома забирають,
Нас грабують в білесенький день,
Пожаліться комусь ми не маєм,
Не доб'єшся тут правди ніде.

У нас воля лише на папері,
А на ділі не видно, нема!
Нечестивим відкриті скрізь двері,
А для чесних — відкрита тюрма...
Ми у Бога благаємо сили,
Щоб поміг шлях тернистий пройти
Й вірним бути Йому до могили,
Щоб в Оселі Небесні ввійти...

А до Вас, любі Браття, благання:
Ви на З'їзді моліться за нас,
Щоб від горя, біди і страждання,
Й від антихриста Бог нас всіх спас...
Бо не легка припала нам доля,
Ми тяжкого несемо хреста...
Ви на З'їзді, Брати, Ви на волі!
Вам не сковує ворог уста...

Хай Ваш голос бринить, не змовкає,
Боже Слово звіщайте Ви там,
Та Євангельську Вістку до Краю
Посилайте голодним і нам.

І моліться за нас, ми благаєм,
Щоб могли ми спокійно прожити,
Щоб свобода до нас завітала,
Щоб нам Богові вільно служити...

Д. К.

Вірша цього, що своєчасно його було вислано з-поза Залізної заслони, було нами одержано вже після випуску ювілейного числа. Уміщуємо його тепер, бож він, як поклик наших Братів і Сестер із підневоленої Батьківщини, не згубив своєї актуальності. У всіх Церквах вільного світу не переставаймо молитися за наших віруючих, пригнічених і гонених антихристовою владою.

Р е д а к ц і я

МОЛИТВА ПРО ПЕРЕМОГУ

Одвіку точиться у світі боротьба,
Що не вщуває ні на одну днину...
Володар зброєю звойовує раба,
І раб стає супроти "господина".

На царство — царство, на народ — народ...
Січуться, прагнучи то здобичі, то слави.
Щодень, щоніч — жорстокіше встокрот
Аж сонце тьмариться від випарів кривавих!

Дорогу від колиски до трун
Всю пройняла ненависть заповзята,
Вже й самий мир став формою війни:
Синь проти батька, брат на брата...

Безумству меж нема, і де границя зла?
Всі сподіваються: ось прийде перемога,
І просять люди Праведного Бога
Благословити їх неправедні діла.

Життя людське — мов попіл від соломи:
Як врятуватися, коли — о, Боже мій! —
Я загубив свій мир в собі самому,
В моїй душі страшний вирує бій!

Перед лицем жорстокого звитяжця
Як часто падав я й перемогти не міг
Меча злобі, брехні отруйний сік
І пристрастей моїх розверсту пащу!

Гріха мого ворожа чорна сила
Могутнім помахом кігтястого крила
Смертельний жах в естві моїм розкрила
І на загибель прирекла...

Та на крутім, слизьким краю безодні,
Де димне полум'я і темрява густа,
Тремтячі руки, кволі та холодні,
Я простягаю вгору до Христа.

Я вірю, і я плачу, я молюся:
— Допоможи, щоб зло я поборов,
Не дай упасти, Господи Ісусе!
Спаси мене, Божественна Любов!

Юрій Кандіїв

ЗАМОВЛЕННЯ

на річники від року 1947 до р. 1970 або на окремі числа журналу "Післанець Правди", на нові Біблії 1962-го року тощо шліть до Редакції "П. П."

Місійні Вісті

Христос, Біблія й місія — це наше гасло. Об'єднання без місії і Церква без місіонерів — заступлені на вимирання. Тому ми невимовно вдячні Борові, що Він дав нам Українське Місійно-Біблійне Товариство при ОУЄБЦ у ЗСА та місіонерів у наших Церквах.

**

● **Чикаго.** — Українська Баптистська Церква в Чикаго дня 26-го листопада відсвяткувала 55-ліття свого духовного життя, діяльності та безперебійної праці для Господа. Починаючи від 1950 року, щороку в цій Церкві відбувалися святі за вірою хрищення. Господь і цього року додавав до Церкви тих, що спасалися. Пастором на протязі майже 15 років є проп. Іван Поліщук.

● **Торонто.** — Наші громади в Східній Канаді відвідав наш місіонер, письменник Іван Барчук, і своїми проповідями та викладами Слова Божого правив за велике благословення та збудовання для всіх наших Церков. Слава Богові за брата Івана Барчука!

● **Лос-Анжелос.** — Наша громада відсвяткувала під знаком Господніх благословень у місяці листопаді День Подяки. Головним промовцем був голова нашого Західного Об'єднання проп. Михайло Теслюк. Брат В. Рожок, наш пастор, служить щонеділі для нашої Церкви.

● **Сіетл.** — Проф. Іван Францук, пастор Української Баптистської Церкви в Сіетлі, несподівано захворів на серцеву недугу й тепер перебуває в лікарні. Усі наші Церкви й окремих віруючих просимо молитися за цього видатного слугу Євангелії Христової.

● **Дітройт.** — Наша Церква пережила чимало смутку з приводу розлуки з нашими передовими братами, — Холевкою й Кузм'яком, — яких Господь покликав "додому", де "значно краще", по нагороду високого поклику в Христі Ісусі. Але ми пережили також і благословення Господні. Нас відвідав наш місіонер, брат Ів. Барчук, і ми мали чудове свято День Подяки, на якому Господь велико благословляв нас через служіння нашого гостя. Наш пастор, проп. В. Бура, щонеділі розділяє для нас Хліб Життя.

● **Клівленд.** — Брат Богуслав Штурма служив тут Словом Божим під час Дня Подяки і насолоджував наш слух своїм чудовим співом. Пастор нашої Церкви, проп. Ол. Перехрест, щонеділі служить вибраному народові Божому й у Церкві зауважується духовне оживлення.

● **Бурлінгейм.** — 22-го листопада наша Церква, пастором якої є проп. Михайло Теслюк, а проводячим — брат Х. Недашківський, відсвяткувала день "Післянця Правди". Віруючі наші щедро відкликнулись до матеріальних потреб нашого друкованого органа й зібрали пожертву любови на пресовий фонд "ПП" (Майже в усіх Церквах нашого Об'єднання в листопаді було влаштовано день "ПП" і цим сильно підтримано матеріальну базу нашого найстаршого місіонера в "жовтій сорочці". Всім широко дякуємо! — Редакція).

● **Нью-Йорк.** — Нашу громаду відвідав голова нашого Об'єднання, проп. Олекса Гарбузюк, і приніс народові Божому проповідь Слова Божого. Брати Ів. Пятковський і Ол. Гурін служать нашій громаді в Нью-Йорку.

● **Мілвокі.** — Нашу громаду відвідав хор Української Баптистської Церкви в Чикаго на чолі з пастором Іваном Поліщуком. Ми мали чудовий День Подяки і пережили велике Господне благословення.

● **Філадельфія.** — Від 16-21 листопада в нашій громаді відбувався тиждень євангелізації. Євангелістом був пастор Української Баптистської Церкви в Чикаго, проп. Іван Поліщук. Господь чудово благословив нас до тієї міри, що душі навернулися до Господа, віруючі відновили своє життя і стали кращими християнами, ліпшими членами Церкви Христової. Пастором Церкви є проп. Ярослав Папроцький, а диригентом — брат В. Олександрук.

● **Річмонд.** — До цього місяця в стейті Мейн переїхав голова Гуртків Молоді при нашому ОУЄБЦ у ЗСА, брат Михайло Якубович, і вже — з іншими віруючими — працює над організацією української баптистської церкви. Бажаємо йому Господніх благословень.

● **Фрезно.** — Тут на стало поселився колишній скарбник "Голосу Євангелії в Україні" брат Сергій Кабанів з дружиною Марією; вони працюють над оформленням української місійної праці в цьому каліфорнійському місті. Вітаємо брата й сестру Кабанів і бажаємо їм успіхів!

● **Фріголд.** — Тут у днях 5-6 грудня відбулися наради головної Управи Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА, на яких прийнято ряд важливих постанов щодо більш успішного провадження діла Божого на широких лахах Христового Виноградника поміж Українським Народом.

● **Честер.** — Управа ОУЄБЦ у ЗСА за одностороннім рішенням надала д-рові Л. Жабко-Потаповичу, редакторові “ПП”, секретареві-редакторові нового перекладу української Біблії та заслуженому діячеві в нашому Русі, звання почесного дожиттєвого члена Управи Об'єднання.

● **Міннеаполіс.** У зв'язку полюбовного духовного злиття нашої громади ми всі переживаємо радість християнської спільноти. Об'єднання УЄБЦ радіє, що любов, яка є союзом дос-

коналості, знаходить місце в серцях Його дітей і наповняє їх думки в Христі Ісусі.

● **Еінніпер.** — “Християнський Вісник”, орган нашого Братства в Канаді, святкує своє 30-ліття. Редакторів “ХВ”, письменників Михайлові Подворнякові, всій редакційній Колегії та співробітникам “ХВ” впарі з нашими палкими привітаннями бажаємо успіхів і повноти Господніх благословень у зміцненні високих ідеалів українського Баптизму за допомогою друкованого слова.

Із праці на ниві Божій

Дня 26-го листопада 1970 року Українська Баптистська Церква в Чикаго відсвяткувала своє 55-річчя. Того дня було всеамериканське свято “День Подяки”. Віруючі численно прибули до свого молитовного дому, щоб подякувати Господеві за всі Його добродійства, за тих, які 55 років тому розпочали це велике діло Боже; за тих, які пізніше провадили його й за тих, які й тепер продовжують із самопосвятою працю Божу в Христовому Винограднику.

О 10-ій годині ранку церковний хор, що співає на наших радіомовленнях “Голос Євангелії в Україну”, заспівав “Благослови, душе моя, Господа”, а брат Михайло Возьний, суперінтендент нашої Недільної Школи, перечитав перед молитвою 103 псалом і віруючі, що переповнили молитовний дім, почали молитися до Того, Хто є джерелом усіх благословень... Після молитви коротка програма — вірші, співи тощо. Біля фортеп'яна студентка університету сестра Маруся Мельник, біля органів сестра Вікторія Миллер. Участь студентської молоді, що прибула з університетів, звеличує ювілейне Свято Подяки.

Ювілейну проповідь із історичним забарвленням виголошує брат Олекса Гарбузюк, в якій показує на провід Божий в усіх етапах праці на широких ланах українського виноградника, починаючи тим моментом, коли брат Йосип Шкула розпочав Богослуження ще 1915 року. Головні моменти показують, як в 1930-х роках Церква за проводом брата Й. Шкули підтримує “Післанця Правди”, видає брошури в десятках тисяч примірників; в 1940-х роках допомагає скитальникам, спроваджує їх до ЗСА, допомагає “Дорозі Правди”, органі Української Єв.-Баптистської Церкви в Німеччині; в 1950-х роках відбуваються хрещення за хрещеннями,

Церква набуває великого молитовного дома, розпочинає локальне радіоблаговістя 1952 року й тричі щотижня передає Слово Боже через радіовисильню в Кіто, Еквадор, бере уділ у всіх ділянках праці Українського Місійно-Біблійного Товариства та Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА і підтримує працю Божу майже по цілому світові. Тепер Церква передає своє радіомовлення з однієї з найсильніших радіостанцій у ЗСА, — силою 180.000 кіловат. При Церкві є класи Недільної Школи для всіх — дітей, молоді та дорослих, діє Жіночий Гурток на чолі з сестрою Ніною Возьною, Гурток молоді, рада дяконів і Церковна Управа. При Церкві є велика бібліотека з книгарнею, в якій є понад 11,000 книжок на вартість до 30,000.00 доларів, багато брошур та різних платівок. Керівниками бібліотеки та книгарні є брат Ярослав і сестра Ніна Білені, які зразково виконують свою працю. Українська Баптистська Церква в Чикаго — це світільник українського Баптизму.

Головну духовно-будуючу проповідь виголосив сам пастор нашої Церкви, проп. Іван Поліщук, який уже поверх 15 років виконує це служіння в Церкві. Сильна проповідь про “Жертву вдячності Богові” правила за благословення для всіх, бо й пожертви під час цього Богослуження були понад 500.00 доларів і призначені на Хліб Життя в Україну.

Після проповіді брата Поліщука та співів хору полилися молитви вдячності Господеві за всі Його добродійства для нашої Церкви, а також молитви благання за наш багатостраждальний народ, за гонену Церкву Христову в Україні, за мучеників “за Слово Боже і за свідчення Ісуса Христа” в Рідному Краю. О, коли б Бог послав нашому Рідному Краєві таку свободо-

ду, таке багатство, такі можливості, якими користаємось ми у З'єднаних Стейтах Америки!...

Гостина любови розпочинається зараз після Богослуження. Яка вона багата, смачна, розкішна... Мені казали, що біля 30 різних страв було на столах. У наших старших братів і сестер, які пережили голод в Україні, я бачив на очах сльози. Це були сльози радості, переплетені з журбою. Вони раділи, що можуть користатися благословеннями вільної землі Вашингтона, але пускали сльози журби за тих, які не мають усього того в Рідному Краю — в Україні, які ще й тепер терплять недоїдання. Саме ж головне — це голод духовний. І наш народ його тяжко переживає, він не має духовного хліба — Хліба Життя. При цих споминах наша гостина, яку зразково так влаштували наші любі сестри на чолі з Ніною Возьною і Ніною Білень, була ще смачнішою, ми ще більше були переповнені вдячністю Господеві за всі Його добродійства до нас. О, Який добрий наш Бог!

Наше свято — День Подяки — було дуже величне цього року, бо воно було сполучене з 55-річчям громади Божої в Чикаго.

Ярослав Головешко

ДЕНЬ ПОДЯКИ В САНТА-БАРБАРА

Українська Баптистська Церква у Санта Барбара, Каліфорнія, яка є складовою частиною

Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА, це — наймолодша Церква в нашому Об'єднанні, бо тільки два роки тому підняв Господь її до життя, до праці, для служби Йому та для виконання Великого Доручення. Вона народилась, щоб бути “світлом для світу та сіллю для землі” (Мат. 5: 13-14).

Праця Господня в нашій громаді йде вперед, життя кипить, діти Божі з дня на день зміцнюються в Господі та в могутності сили Його (Еф. 6: 10). Кожного дня до нашого міста напливають нові люди із різних міст і стейтів ЗСА та Канади. У більшості, це люди, які відпрацювали свої робочі роки, тяжко напружувались за своє життя, а тепер шукають заслуженого відпочинку, бажають вигрітися до сонця, якого в нас так багато, відпочити і тілом і душею. Так зробила наша люба сестра Олена Чернова, яку ми сердечно вітаємо і радіємо, що з приїздом сестри О. Чернової, скарбнички Жіночого Об'єднання при головному ОУЄБЦ, до нас переїжджає й частина центру нашої спільної праці для Господа. Слідами сестри О. Чернової пішли й інші віруючі, яких ми сердечно вітали.

Наша громада живе духовним життям, горить усім серцем до діла Божого та палає любов'ю до Господа. Ми відбуваємо свої регулярні Богослуження, влаштовуємо спеціальні свята, як “День Подяки”, тощо, і таким чином маємо привілей вітати у нашій живій громаді

Учасники Свята Подяки в Санта-Барбара

гостей із інших церков, як Сан-Франціско, Бурлінгейм, Сан-Матео, Лос-Анжелос і інших околиць. І цього року, щоб пережити ще більші Господні благословення, забажала Церква відсвяткувати врочисто День Подяки, який відбувся 21-22 листопада 1970 року. Ми багато думали, плянували, раділися, молилися Господеві, щоб Він виявив Свою волю щодо нашої урочистості і Господь почув наші молитви й ми мали чудовий День Подяки і пережили великі Господні благословення.

У суботу, 21-го листопада, о 7-й годині вечора всі ми, як одна родина, як одна духовна команда зібралися в просторому молитовному домі "Грейс Черч". Брат М. Ковальський, пастор нашої Церкви, відкрив це перше Богослуження привітальним словом до наших гостей і ввершив палку молитву до Господа, благаючи Його присутності із нами і Його благословень над нами. Наш церковний хор під проводом д-ра Т. Фетлера, сина покійного вже видатного евангеліста, проспівав псалом "Коли в темряві буревій", а брат Слук із Лос-Анжелосу перед загальною молитвою перечеитав Пс. 103 і закликав усю громаду Богу до молитви вдячності Богові за всі Його добродійства. Наш соліст, брат Степанюк, проспівав соло "За руку тримай", а пишучий ці рядки продеклямував вірша, яким вітав усіх присутніх і закликав дітей Божих у ці останні дні бути чуйними, перебувати в молитвах і не присвоювати собі Божого, а завжди те, що Боже, віддавати Богові. Квінтет із Санта-Барбара прославив Бога чудовим співом, після якого пастор нашої Церкви оголосив час пожертв на діло Боже, які збиралися під спів церковний "Буде дощ благословення".

Перед проповіддю Слова Божого ми з радістю слухали соло нашого диригента, д-ра Т. Фетлера. Проповідував цього вечора бр. Іван Марк на текст 2 Тим. 3: 1-5. Він особливу увагу звернув на те, що невдячність — це гріх. Тепер є багато таких, що не дякують ані Богові, ані людям. У своїй проповіді він згадав про тюрму народів — ССРСР, як він був ув'язнений за Слово Боже і за свідчення Ісуса Христа і сидів у камері, де було 260 в'язнів (так, в одній камері 260 в'язнів!). О, як він дякував Богові за свіже повітря, за кожен краплинку свіжої прохолоджуючої вуста води, що було рідкістю для советських в'язнів-каторжан. "О, як ми повинні бути вдячними Богові за всі благословення, якими користуємось ми в вільній Америці", казав проповідник.

У неділю, 22-го листопада, о 1-ій годині після обіда, ми знову були в переповненому людь-

ми молитовному домі. Хоч нам не вистачало місця, але серця наші були переповнені молитовним настроєм, у них було місце для Бога, для ближніх, для любови один до одного і ми відчували, що з нами є Бог. Наш хор заспівав порушуючу душу Молитву Господню "Отче наш", і я спостерігав, як серця присутніх були порушені цим надхненним співом...

Наш пастор, брат М. Ковальський, відкрив це урочисте Богослуження привітальним словом і молитвою. Брат В. Рожок, пастор нашої Церкви в Лос-Анжелос, читав Слово Боже з книги пророка Авакума 3: 17, а хор із Лос-Анжелосу під проводом брата Ів. Бахора виконав чудову псалму на славу Богу. Пишучий ці рядки перечеитав привітання і висловив вдячність усім тим, які спричинилися до звеличання цієї урочистості. Сестри з Лос-Анжелосу — Омельчук і Липінська — говорили вірші, після яких квінтет із Санта-Барбара співав "О, встань, прокинись, любий друже". Брат Филип Лещук із Саскатуну передав привітання, а брат Снігур читав переспів 11-го псалма. За його чудове виконання всі присутні винагородили його щирим "дякуємо!"

Брат Корольов, який тільки кілька тижнів тому, як повернувся до Господа, сказав зворушливе свідчення. Обличчя його горіло радістю, і в ньому ми бачили живе свідчення того, що Господь дійсно спас його. Про своє спасіння в Христі він написав вірша, в якому закликав усіх віддатися Господеві. Сестра Гончаренко, після короткого свідчення, своїм гарним голосом виконала соло, а сестра Кушнір продеклямувала вірша із своєї власної книжки. Брат Степанюк своїм сильним басом відспівав "Роде невірний", а пишучий ці рядки перед спеціальною колективою перечеитав листа до "Голосу Евангелії в Україні" і сильно заохочував підтримати це служіння, яке приносить так багато благословень у Рідному Краю. Діти Божі відкликнулись на цей заклик і щедро жертвували на діло Боже.

Після співу об'єднаного хору і привітального слова пастора з "Грейс Черч", головне і надзвичайно сильне слово виголосив брат Іван Марк, а хор із Лос-Анжелос відспівав останню псалму "Віддайте славу Богу, всі народи" і наше Богослуження закінчилось благословенням. Але наше свято "День Подяки" ще не закінчилось. Усі — гості й свої — засіли за багаті столи і споживали дари Господні. Молодь весело гомоніла і на обличчях старших було видно відблиск радості спасіння. Після чудової гостини, яку так добре приготували наші сестри, усі

роз'їжджалися додому із серцями переповненими вдячністю Господеві за Його добродійства і за благословення, якими Він наділив Церкву Свою в Санта-Барбара.

Р. Тростянчук

Бурлінгейм — Сан-Франціско, Каліфорнія. Дня 26 листопада 1970 року відбулось Свято Подяки при численому згромадженні вірних, місцевих і позамісцевих, що прибули для братньої спільності та взяли участь у програмі цього врочистого дня.

Богослуженням провадив місцевий пастор М. Теслик, а програму — брат М. Фірман. Церковний хор прославляв Господа під проводом професора музики Є. Маслюка, а Словом Божим, привітаннями та свідченнями служили брати: Х. Недашківський — провідачний місцевої Церкви, В. Нацковський, пастор Євангельської Церкви в Сан-Матео та евангеліст Гарбаренко з Канади.

По закінченні цього свята була братня гостина, обід для всіх приїзних, що була влаштована місцевими сестрами. Господь благословляв радістю дітей Божих, сполучених в одну святу родину через любов Христову. Цього дня врочистого були згадані словом та ділом сироти й убогі, а зокрема страждаючі діти Божі за Залізною Заслоною. Для обездолених була зібрана пожертва з вдячністю для Господа за великі добродійства Божі, що ми тут маємо з Його ласки, включно з тим, що так свобідно можемо згромаджуватися та прославляти Господа й Спаса нашого Ісуса Христа.

Присутній

Лос-Анджелос, Каліфорнія. Дня 14-15-го листопада 1970 р. відбулось урочисте Свято Подяки Господеві із участю численних гостей, що прибули від сусідніх братніх Церков. Була чудова соняшна тепла погода, що так приємно вітала зустріч усіх, що згромаджувались для братньої спільності при Слові Божім. Також місцева Церква була належно підготовлена всебічно, включно із програмою молоді, яка своїм декламаторським служінням збагачувала спільність народу Божого. Богослуженням провадив місцевий пастор В. Рожок, а церковним співом брат П. Шибістий. Рівно ж місцевий хор, під проводом диригента брата І. Бахора співав чудово, прославляючи Господа. Словом Божим та благословенним свідченням служили брати: М. Ковальський, Р. Тростянчук, А. Шапочка, С. Снігур, із братньої Української Єв.-Баптистської Церкви в Санта-Барбара, Ф. Филипчук, пастор Євангельської Церкви в Лос-Анджелос. Голов-

ним промовцем був брат М. Теслик, пастор Української Єв.-Баптист. Церкви в Бурлінгеймі. Велика громада дітей Божих переживала радість і повноту благословень Господніх, дякуючи та прославляючи Бога Творця за всі ті дари Його безмежної любови. У програмі цього свята особливими привітаннями були вшановані ювілянти-брат і сестра Зубик, які святкували сорокп'ятиріччя свого подружжя. Велика й багата вечора, що її влаштували сестри місцевої Церкви, була доказом щирої любови для всіх приїзних на цьому величному святі подяки Господеві.

Присутній

ОПОВІЩЕННЯ

За постановою Головної Управи ОУЄБЦ з ЗСА, що внесена була в суботу 5-го грудня 1970 р., усі грошові справоздання, як Головної каси, так і каси сестер, молоді й радіонадавань, друкуватимуться особіно, і то лише двічі на рік — у січні та в лютому.

Церкви й окремі члени їхні, як дотепер, нехай посилають свої складки та пожертви регулярно до відповідних кас, які їм вислатимуть свої поквитовання.

При цій нагоді подаємо зміни двох адрес: презес Об'єднання Молоді, бр. М. Якубович має тепер таку нову адресу:

Mr. M. Jakubowych, River Rd., Richmond, ME. 04357 — U.S.A.

Сестра О. Чернова, касирка Об'єднання Сестер, має таку нову адресу:

Mrs. Helen Chernoff, 2917 Valencia Drive, Santa Barbara, Calif. 93105 — U.S.A.

НОВІ КНИЖКИ

Д-р Ів. Кмета-Ічнянський. Крила над морем. Об'єднання Українських Письменників "Слово". Філадельфія, 1970 р., 112 ст. Збірка віршів. Ціна в оправі 2.00 дол.

Д-р Юліан Мовчан. Записки лікаря. Видавництво "За самостійну України". 1970 р., 326 сторінок.

Альманах на 1971 рік, Український Народний Союз. Календар і збірник творів. 240 сторінок. Ціна 3 дол. Виписувати з часопису "Свобода", Джерзі Сіті.

Іван Кузич-Березовський. Жінка і Держава. Збірник статтів. Беклей, Міч. Видано заходами А. і П. Білоусів, 290 стор. Ціна 5 дол.